

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel

Parshat Shoftim 5785

Shabbat Times

18:49 19:45

Issue 98

In the merit of our soldiers and hostages

Among the many mitzvot we find in this week's parsha, the Torah gives us the task to appoint a king, one who Hashem Himself will choose to lead the people. The Torah then goes on to caution the king from having too many horses, too many wives and too much gold. An abundance of these possessions can cause a king to return to Egypt or may cause his heart away from Hashem. Other than these caveats, it seems that it is a positive thing for Am Yisrael to appoint a king, for all mitzvot are inherently positive, for by fulfilling them we are heeding Hashem's wishes.

If the Torah commands us to appoint a king after conquering and inhabiting the land, then it is strange to comprehend the words of the Haftorah that we read a couple months ago on Shabbat Korach!

Towards the end of Shmuel Hanavi's life, the people approached him and asked that he appoint a king over them. Until that point the Jewish people were led by Shoftim, Judges and prophets, and not by kings. Shmuel strongly rebukes the people for asking for a king. "Have I ever dealt with you unjustly? Have I ever taken or robbed from you any of your possessions that you are dissatisfied with me that you now ask for a king? Hashem then performed a miracle and brought rain during the harvest season, showing them how displeased He was with their request. The people replied to Shmuel, "Please pray to Hashem that we should not die for committing the sin of asking for a king!" Shmuel replied, "Do not be frightened. Although you have done this evil, now that it is done, make sure not to abandon Hashem.

Remember to serve Him with all of your hearts!"

What is going on? In our parsha, the Torah tells us to appoint a king, yet when we finally do, we are rebuked and chastised by Shmuel and by Hashem Himself! Does the Torah want us to have a king or not?

The answer is a subtle one that can be found in the verse in our parsha. The Torah prefaces the mitzvah by stating, "When you will conquer and inhabit the land of Israel and you will ask to appoint over you, a King, **so as to be like the other nations around you...**"

In truth, the Torah is against the idea of a king for the Jewish people, for as loyal and spiritual the king may be, he de facto, creates a separation and distance between us and Hashem. The only King the Jewish people truly need is Hashem. The Judges or Prophets acted as liaisons between the King, Hashem, and His subjects, us. A king by definition, is not a Jewish concept. The Torah is stating that if we desire to be like the other nations of the world, if we want to be "normal" so to speak, then you can have your king, provided he will be a spiritual giant, a holy man, that will maintain the relationship between Hashem and His people. But it is not the preferred choice. Hashem wants us to choose Him and not intermediaries.

We are not meant to function as the other nations of the world. We are not meant to be ordinary. We are destined to be extraordinary by relating to Hashem directly through Torah, Tefilla, Tzedakah and mitzvot! No king is required!

"Why Ants Do Better In School Than We Do"

Rabbi Yisroel Zaslow

In front of your average student lies a choice: to take a course with a dynamic, inspiring teacher who expects hard work and takes attendance seriously, or to take a class with an uninspiring instructor who never checks who is there. In an ideal world, the obvious choice is the more engaging teacher. But once accountability is added into the equation, many would prefer the easier option, because most people have some degree of עצלות (laziness). Given the chance, many would rather avoid work—even at the cost of growth or success. The question is: why are we lazy, and how can we overcome it?

We turn to our parsha for the answer. שופטים ושופטים תתן לך בכל" — Hashem commands us to appoint leaders and enforcers to create structure. People thrive when there's accountability. But there's one creature that doesn't need structure and still achieves greatness: the ant.

Shlomo HaMelech tells the lazy person: "אל נמלה עצל ראה דרכיה ויחכם..." "Go to the ant, you lazy one; observe its ways and become wise. (משלי ו:ו-ח)" The ant has no leader, yet works tirelessly to prepare food in the summer and harvest. Its diligence, without external pressure, is meant to inspire us.

However, Rav Ruderman points out an irony (quoted by Dr. Benzion Sorotzkin), the lazy person might never go see the ant—he's too lazy! And even if he does, he might rationalize: "Ants are naturally hard-working, and I'm not!" So how can the ant be a model for change?

Chazal offer a deeper insight into Shlomo Hamelech's advice.

The Medrash (דברים רבה פרשה ה'ב') explains that the ant works far beyond what it will ever need in its short lifetime. Why? Because it lives with hope. The ant thinks, "Maybe Hashem will grant me long life, and I'll need all this food." That simple hope drives it to act beyond what is logical for its situation.

Rav Ruderman explains: people aren't lazy because they're inherently different from ants. Deep down, everyone wants to be productive and successful. But when we lack belief in our potential, when we don't feel optimistic about our future, laziness fills that void.

That's Shlomo HaMelech's real message: look at the ant's work ethic and understand that it is motivated by faith in the future. If the ant can have hope, how much more so can we—human beings created b'tzelem Elokim, entrusted with Torah, and who say every morning — "Great is Your faithfulness," Hashem believes in us. That belief should inspire us to believe in ourselves—and get moving.

Torah Bytes

A weekly Dvar Torah on the Parsha by Rabbi Dovid Horwitz
and the Rabbanim of the Ra'anana Kollel
Parshat Shoftim 5785

In the merit of our soldiers and hostages

Shabbat Times
18:49 19:45

Issue 98

Ask the Rabbi

Rosh Beit Midrash: Rabbi Shabtai Yogel

For questions: **0584810910**

Question: I have a friend in Australia who has been sick for a long time. From time to time, I call him to ask how he is doing and to see if I can help in any way. By doing this, am I fulfilling the mitzvah of Bikur Cholim (visiting the sick)?

Answer: The early Rabbis explained that the mitzvah of Bikur Cholim has two main purposes: (1) to cheer up the sick person by speaking with him, helping arrange his needs, and the like; and (2) to move the visitor to pray for him. The Rema rules: "Anyone who visits the sick but does not pray for him has not fulfilled the mitzvah." Rav Moshe Feinstein (Igrot Moshe) discusses whether one fulfills this mitzvah through a phone call. He concludes that while one does fulfill Bikur Cholim this way, it is only when an in-person visit is not possible. If a person is able to go physically, a phone call alone is not enough. Rav Moshe explains that only part of the mitzvah is achieved through a phone call, such as lifting the sick person's spirits. Rav Asher Weiss (Minchat Asher) writes that although a phone call may achieve some of these goals, it is not the true form of the mitzvah as established by Chazal. Therefore, while a phone call is certainly an act of Gemilut Chasadim (kindness), it is not the full mitzvah of Bikur Cholim. Even with modern video calls, this distinction remains.

Summary: By calling your sick friend in Australia, you are definitely performing a mitzvah. The debate among the poskim is whether it counts as the specific mitzvah of Bikur Cholim or only as the general mitzvah of Gemilut Chasadim.

Question: Last Shabbat in our synagogue, one of the worshippers tried to manually adjust the air conditioner vent. Unfortunately, this caused the unit to malfunction, and it began making such a loud noise that prayer became impossible. Some members asked a non-Jew they found on the street to come in and turn off the air conditioner. Was this permitted?

Answer: Yes. According to the many poskim who rule that using electricity on Shabbat is only a rabbinic prohibition, asking a non-Jew to turn it off is allowed when needed for a mitzvah, as explained in Shulchan Aruch (O.C. 307). Even according to the Chazon Ish, who held that turning electricity on or off can involve Torah-level prohibitions (boneh – building, or soter – dismantling), it is permitted to ask a non-Jew when it is for the sake of the public mitzvah of prayer, since the loud noise disturbed the congregation. Although many authorities are stringent like the Chazon Ish, there are others who maintain that in such a case asking a non-Jew is at most rabbinic, and for the need of the community one may rely on these opinions.

Question: Is it permitted to arrange the bedding on Shabbat?

Answer: Ideally, the beds should be arranged before Shabbat begins, since this shows honor for Shabbat – to welcome Shabbat with the house neat and prepared. Chazal teach that two angels accompany a person returning from shul on Friday night, one good and one bad. If the table is set, the bed made, and the candles lit, the good angel says, "May it be so for the next Shabbat," and the bad angel is forced to answer Amen. But if not, the opposite occurs.

However, if for any reason the beds were not arranged before Shabbat, it is permitted to make them on Shabbat itself (such as spreading a sheet or putting the blanket into the cover), as long as the bed will actually be used on Shabbat. In this case, it is not considered preparing on Shabbat for weekdays.

ELUL 5785
Join us this Elul 5785 for uplifting events and inspiring shiurim.
Special programs for the Anglo community in Ra'anana. Be part of the family – let's grow and strengthen together!

INSPIRATION Sept. 2	Shiur & Beer Sept. 8	Rabbi Lapin Sept. 16
Rav Gav Sept. 9	Leil Shabbos with RCK & KBA Seuda and Oneg Shabbos Sept. 26	

What Is the Month of Elul?

Rabbi Moshe Ariel Margi

In just one month we will face the Day of Judgment. And if you're not exactly ready – which probably means me – you might feel in trouble. So the pressure rises, we start trying harder, and suddenly it feels like a negotiation: On one side is me, wanting a good and happy life. On the other side is Hashem, who "demands" better prayer, more mitzvot, more righteousness. Up until Rosh Hashanah we work hard to convince not only ourselves, but also Hashem, that we're not a lost cause and that we still have potential. If we succeed, maybe we'll get a "good deal" – both sides satisfied, and the new year will turn out well. But in truth it's the opposite, for if that were the case, how could the month of Elul be described as: "Ani L'dodi V'dodi Li" – I am to my beloved and my beloved is to me? "My beloved" is not a tough negotiator. He is our dear and sweet beloved with whom it is always

good to be close.

Elul isn't about a cold business deal. The real picture is that Hashem wants us to have the best possible year – that's a given! In this negotiation, we're actually on the same side. A truly good year means walking hand in hand with Hashem.

The only challenge is that last year left behind barriers – distance, mistakes, actions that weakened the relationship.

So during this month, Hashem comes toward us with love, mercy, light, and sweetness – to open our hearts again, to pour blessings upon us, and to prepare us for a truly good year.

That's what Chazal meant by "The King is in the field."

Not because He wants us to fear, but because He wants to meet us face to face, in closeness and simplicity, and to strengthen the bond. He extends His hand and says: Come to Me. Because in truth – "It is good in Your eyes to bless Your people Israel."

It's not just a request – it's reality. Hashem is waiting to bless us with strength and peace. We just need to give Him a reason to give.

Torah Bytes

דבר תורה שבועי מפי רבני הכולל הקהילתי ברעננה
פרשת שופטים התשפ"ה

להצלחת צבא ההגנה לישראל וכוחות הביטחון

זמני השבת
18:49 19:45

גליון 98

שאל את הרב ראש בית המדרש הרב שבתי יגל שליט"א לשאלות 0584810910

בספר 'מנחת אשר' לספר בראשית מסיק הגר"א וייס שליט"א שאע"פ שחלק מהעניינים אכן מתקיימים ע"י שיחת טלפון מכל מקום אין זו צורת המצווה שתקנו חז"ל ולכן על אף שיש בשיחת טלפון לחולה משום מצוות 'גמילות חסדים' מכל מקום אין לה עניין למצוות ביקור חולים.

נראה שגם בזמנינו שאפשר לעשות שיחת טלפון + וידאו, אין בכך יתרון למה שדנו הפוסקים הנ"ל למר כדאית ליה ולמר כדאית ליה.

ואם כן לסיכום: ודאי שאתה מקיים מצווה בכך שאתה מתקשר לחברך החולה אשר באוסטרליה, אלא שנחלקו הפוסקים האם זה נחשב קיום מצוות 'ביקור חולים' או המצווה הכללית של 'גמילות חסדים'.

שאלה: האם מותר לסדר מצעים בשבת?

תשובה: לכתחילה יש לסדר את המצעים מלפני שבת, שכן הוא כבודה של השבת, להיכנס לשבת כאשר הבית מסודר, וכבר אמרו חז"ל ששני מלאכים מלווים את האדם בחזרתו מבית הכנסת בליל שבת אחד טוב ואחד רע, ואם השולחן ערוך והמיטה מוצעת והנר דלוק, המלאך הטוב אומר יהי רצון שיהיה כן לשבת הבאה, ומלאך רע עונה אמן בעל כרחו, ואם לאו אז ההפך...

אולם אם בכל זאת מאיזו סיבה שהיא לא הצליחו להציע את המיטות לפני שבת, מותר להציע את המיטות (לפרוש סדין, לשים את השמיכה בתוך הציפה וכדומה) בשבת עצמה, כל זמן שאכן משתמשים במיטה זו בשבת עצמה, וממילא אין בכך משום איסור הכנה משבת לחול.

שאלה: בשבת האחרונה בבית הכנסת אחד מהמתפללים ניסה להזיז את המניפה של המזגן בצורה ידנית, ולרוע המזל הדבר גרם לקלקול במזגן באופן שהמזגן החל להרעיש בצורה חריגה עד כדי כך שלא היה ניתן להתפלל בבית הכנסת מחמת הרעש שנוצר. מספר מתפללים ביקשו מגוי שמצאו ברחוב לבוא לבית הכנסת על מנת לכבות את המזגן. האם אכן היה מותר להם לנהוג כך?

תשובה: אכן כן, במקרה כגון זה אמירה לגוי מותרת מחמת הטעמים הבאים:

(א) לפי הפוסקים הסוברים שיש בהתעסקות בחשמל בשבת רק איסור דרבנן אם כן ודאי שהדבר היה מותר כמבואר בסימן ש"ז שאמירה לגוי לעשות מלאכה דרבנן מותרת לצורך מצווה.

(ב) גם לפי החזו"א שחידש שיש בהפעלת החשמל משום מלאכת בונה מן התורה ובביובי החשמל מלאכת סותר, מכל מקום מבואר בהלכה שמותר לומר לגוי לעשות איסור דאורייתא אם הוא לצורך מצווה דרבים, ומכיוון שרעש המזגן הפריע לתפילת הציבור, הרי זה בכלל היתר זה.

(ג) על אף שפוסקים רבים חוששים לדעת החזון איש הנ"ל שיש בהתעסקות בחשמל משום איסור דאורייתא, מכל מקום דעת כמה וכמה פוקים שעל כל פנים באשר לאיסור אמירה לנכרי, אפשר לסמוך על השיטות הסוברות שהוא רק מלאכה דרבנן.

שאלה: יש לי חבר באוסטרליה שחולה כבר זמן רב. מדי פעם אני מתקשר אליו לדרוש בשלומו ולבדוק אם אני יכול לעזור בדרך כל שהיא.

האם על ידי כך אני מקיים את מצוות 'ביקור חולים'?

תשובה: מבואר בדברי רבותינו הראשונים שבמצוות ביקור חולים יש שני עניינים:

(א) שישפר את הרגשתו של החולה על ידי כך שיסדר את חדרו, ישוחח עמו, וכיוצא בזה. (ב)

שמתוך שיראה את מצבו של החולה יתעורר להתפלל עליו ולבקש עליו רחמים, וכך נפסק ברמ"א: 'כל שביקר את החולה ולא ביקש עליו רחמים לא קיים המצווה'.

בשו"ת אגרות משה דן בשאלה האם מקיימים מצוות ביקור חולים על ידי שיחת טלפון ומסיק שאכן מקיים בזה מצוות ביקור חולים אבל כל זמן שיש לו אפשרות ללכת לבקר את החולה פיזית לא יצא ידי חובתו במצווה זו, ורק אם אינו יכול ללכת פיזית אז אינו נפטר לגמרי מהמצווה אלא צריך לבקר לכל הפחות על ידי הטלפון.

בתשובתו שם הוא דן האם העניינים הנ"ל מתקיימים על ידי שיחת טלפון, ומסיק שרק חלק מהם (כגון לשפר את הרגשתו) מתקיימים.

RCK RA'ANANA COMMUNITY KOLLEL

עבית אירוב לז' שיש

20:20

ערבית 21:00

1 הרב שבתי יגל שיעור 'עולמות'

2 דף יומי הרב שמואל בלייכברד

3 הרב בלאושוטין שיעור 'השקפה מהפרשה'

אחזה 198 רעננה

דוד אפילו לא אבא, כי אם אבא יש מערכת יחסים נפלאה אבל תמיד יש גם דרישות וציפיות. לעומת זאת עם ה'דוד' המערכת יחסים הרבה פחות מורכבת. התמונה האמיתית היא אחרת לגמרי: ה' רוצה שנקבל את השנה הכי טובה שאפשר! זה נתון! במשאל ומתן אנחנו והוא באותו צד.

ושנה טובה באמת, הכוונה שמה שאתה הולך ביחד עם ה'. רק שבעקבות השנה הקודמת יש משקעים, ניתוק, מעשים שפגעו בקשר. אז הוא בא לקראתנו – בחודש הזה – עם המון אהבה, אור, רחמים ומתיקות, כדי לפתוח מחדש את הלב, כדי לשפוך עלינו עוד שפע של ברכה ושנה טובה. "המלך בשדה" – לא כי צריך לפחד, אלא כי הוא רוצה לפגוש אותנו מקרוב, בגובה העיניים, ולחזק מחדש את הקשר.

הוא מושיט יד ואומר: בוא אלי.

כי באמת – "טוב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְ אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל."

זו לא בקשה – זו מציאות.

"טוב בְּעֵינֶיךָ לְבָרֵךְנוּ וּלְבָרֵךְ אֶת כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל בְּרֹב עַד וְשָׁלוֹם!"

אנחנו רק צריכים לתת לו סיבה לתת.

האם אלול נוח לי עכשיו

הרב משה אריאל מרגי שליט"א

מה זה בעצם חודש אלול?

בעוד חודש – יום הדין.

ומי שלא בדיוק "בסדר" – מן הסתם אני – בבעיה.

אז יש קצת לחץ, ומתחילים להשתדל יותר, ואז זה מרגיש כאילו מתנהל מו"מ:

אני – שרוצה חיים טובים ושמחים. ומנגד – הקב"ה, שכביכול "דורש" ממני להתפלל טוב יותר, להיות יותר צדיק – משהו כזה.

ועד ראש השנה אנחנו מתאמצים לשכנע גם את עצמנו אבל בעיקר את הקב"ה שאנחנו לא מקרה אבוד, ושיש בנו עוד פוטנציאל.

ואם נצליח, אולי נקבל "דיל טוב": גם אנחנו וגם הוא יוצאים מרוצים, ובסוף השנה החדשה תבוא לטובה. אבל האמת? זה הפוך לגמרי.

כי אם זה היה ככה – איך היה אפשר לומר שבחודש הזה "אני לדודי ודודי לי"?

"דודי" – זה לא דמות קשוחה במשא ומתן, אלא הדוד האהוב והמתוק שתמיד טוב להיות במחיצתו.